

ԱՅՍՕՐ ԱՆՃԱՌ (Ճ-Ո)

Նոքա ի ձեռանէ քումմէ մերժեցան.
մէք ժողովուրդք և խաչն անօտի՞քո՛ւ :

Նառագայթ փառաց էին որ ըստ
բնութեանքս մարդկային. տաճնա-
պեցան ի գիշերին աղծթեցեր ան հայր
յերկինս. ծագեա ի մեզ զըյոյզ երկ-
նային և փարսնոեա՛ դերկիւղ չարին,
մասունք հոգւոյ մեր եւ մարմին յեր-
կիւղ քո սուրբ բեւեռեցի՛ն :

Իբերձեալ յուգան որ մանեկնոց հան-
դերձ դանտն փարիսեցոց. անկան
նրման ստորանկեղոցն որք յաւիտեան
չէ՛ն կանգնեղոց. յուգաս նենգաւ համ-
բռնեղով առիթ մահո՛ւ նըշան տաղով.
փոխան սիրոյ զնա՛ մանեկնով չար ընդ
բարւոյ վըճարեղով :

Յայնժամ առ գո՛ւթ սիրոյն պէտրոն
ըզճանային անուն մաղքոն. եհատ
սուսերբ զանանջն աջոյ որ ոչ լըաւ
տեսաւ իւրոյ. իսկ տերն մեր արաւ
զայպէս յունկն մերձեալ բըժըշկապէս.
անողջացոյց աստուածապէս զոր ոչ
տեսին կուրացն հանգէս :

Նոր հօտի՜ն փոքո՛ւ ցըրուեալ քանզի
զհոյ՛կէւն քաջ հարեալ. պէտրոս մի-
այն ըզհէ՛տ երթեալ ի յաղջկանի վի՛-
մին շարժեալ. նը՛շանակեալ հաւըն
խօսէր առ ի պէտրոս տէրն ակնար-
կէր. զբանն յիշէր դանձն արտասուէր
ի գլորմանէն գարձեալ կանգնէր:

Ծնորհեալ վիսի՛ն եկեղեցւոյ զոր պա-
հեցէր ի հոսելոյ. եւ կանգնեցեր ի
գլորելոյ վանը՛ն սրբախն արտասուե-
լոյ. կանգնեա՛ւ և զի՛ս տէր ընդ նը՛մին
ի գլորմանէ սայթաքողին, տալով ա-
չացս յորդ արտասոււ և ջուր նըման
ծովո՛ւ գըլխոյս:

Ո՛վ կամա՛ւ զանկապելին կապեալ ըզ-
ձեռոս արձակողին. ի յապարանսն
տանէին կայնափայ և աննային. ծա՛-
ռայն զերեւն այն անպտակէր յորմէ
սրովբէ՛ն թեւասքողէր. թուք արձակ-
եալ պիղծ բերանո՛վն յայն ո՛ր կուրին
ընս ծագեաց թքո՛վն:

Յորի: Աւետարան Մատթոսի. Էջ. Էշ. 31: Յայնժամ
ասէ ցնոսա: Վերջ 56. եւ փախեան:

ԱՅՍՕՐ ԱՆՃԱՌ

Ճ.

Դու Հօր փառքին ճաճանչն ու շող,
Որ մարդկային բնութեամբդ յաղթող,
Տաղնապեցար գիշերն ի բուն
Աղօթելով Հօրդ համարուն.
Երբեք մեր վրայ լոյսըդ սլայծաւ
Ու ջարին վախն հերքէ իսպառ,
Որ մեր հոգիքն ու մեր մարմին
Սուրբ երկրւղիդ վրայ գամուն:

Մ.

Երբ Յուդայի հետ մոլեկան
Փարիսեցւոյ գունդերն եկան,
Պէս զեւերուն ինկան գետին՝
Որոնց անկումն եղաւ յետին.
Դաւով համրոյր տըւաւ Յուդա,
Մահու առիթ նշան մ'էր դա.
Նա Տիրոջ սէրն բրաւ կոխան
Չար գործելով բարւոյն փոխան:

Յ.

Յուդուած Պետրոս աղէսորով՝
Աջ ականջը կըտրեց սուրով
Մաղքոս անուն ծառային ժանտ
Իր տիրոջ դէմ անհրնադանդ,
Իսկ Տէրն իբր բժիշկ կը մօտի
Այն ականջին օտարոտի՝
Զոր իբր Աստուած բուժեց, սակայն
Յամառ կոյրերն չը տեղան դայն:

(Շարունակելի)

Ե.

Յըրուեցաւ հօտը փոքր ու նոր,
Զի զարնուեցաւ Հովիւն անոր.
Միայն ետեւէն կ'երթար Պետրոս,
Շաշտեց աղջիկ մը վէմն, ափսոս...
Երբ հրնչեց ձայնն հաւախօսին
Նայեցաւ Տէ'րը Պետրոսին,
Որ յիշեց խօսքն ու կ'արտասուէր,
Ու գլորումէն կանգնեցաւ վեր:

Ե.

Եկեղեցւոյ վէմին կ'ներէ
Զայն պահելով անկումներէ,
Ու գլորումէն կանգնեց նորէն՝
Լալուն համար սըրտին խորէն.
Անոր հետ, Տէ'ր, պահէ զիս ալ
Սայթաքումէ գետնաթաւալ,
Տալով աչքիս արցունք ու լաց,
Ու գըլխուս ջուր ծովատարած:

Ո.

Ո՛հ, ի՛ր կամքով՝ արձակողին
Անկապ ձեռներն կապած կողին՝
Ապարանքը կը տանէին
Կայիափայի եւ Աննային...
Երան զարկաւ ա'յն երեսին՝
Որմէ Սրովբէք իսկ կը սարսին.
Պիղծ բերնով թո՛ւք նիտեց Անոր՝
Որ թքով կոյրին լոյս տըւաւ նոր:

ԵՂԻՇԷ ԵՊՍ. ԴՈՒՐԵԱՆ